

Arrest

nr. 150 084 van 28 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 januari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 januari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 januari 2015.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. In het middel zelf wordt eveneens de schending van artikel 8 van het EVRM uitgewerkt.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 28 april 2015 de grond werd meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag niet ontvankelijk is. Zo wordt in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure nl. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De Raad wijst erop dat artikel 9 van de Vreemdelingenwet als algemene regel bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Bijgevolg moet de verwerende partij eerst onderzoeken of er in casu sprake is van buitengewone omstandigheden, vooraleer hij onderzoekt of de aanvraag gegrond is.

In casu herhaalt de verzoekende partij de argumenten van haar aanvraag met betrekking tot haar duurzame lokale verankering, het gegeven dat zij geen bindingen meer heeft met haar land van herkomst, zij in haar land van herkomst geen familie meer heeft en dat zij volledig geïntegreerd is in de Belgische samenleving waarbij ze onder meer wijst op haar schoollopen. De Raad stelt echter vast dat op al deze als buitengewone omstandigheid naar voren gebrachte elementen uitdrukkelijk wordt geantwoord in de bestreden beslissing. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat omtrent deze elementen niet voldoende of afdoende gemotiveerd zou zijn of dat de gemachtigde onzorgvuldig zou zijn geweest. De verzoekende partij weerlegt de concrete motieven van de bestreden beslissing niet. Zij beperkt zich tot het herhalen van haar buitengewone omstandigheden. Zo geeft de verzoekende partij met haar kritiek blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, maar het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Voorts voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM geeft de verzoekende partij vooreerst een theoretische uiteenzetting. Waar de verzoekende partij verwijst naar haar ouders en jongere broer, wijst de Raad erop dat de ouders en de broer van de verzoekende partij eveneens bevelen om het grondgebied te verlaten gekregen hebben. De ouders van de verzoekende partij hebben ook een inreisverbod op 16 december 2013 betekend gekregen. Bijgevolg maakt de verzoekende partij geen schending van het gezinsleven in het kader van artikel 8 van het EVRM aannemelijk. Met betrekking tot haar privéleven laat de verzoekende partij in haar verzoekschrift na uiteen te zetten welk beschermingswaardig privéleven ze in België opgebouwd heeft. Ze stelt dat ze geen huisvesting en inkomen heeft in haar land van herkomst, dat ze al enkele jaren schoolloopt in België en haar diploma binnen handbereik ligt. Met betrekking tot het schoollopen wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld dat de verzoekende partij meerderjarig is en niet langer schoolplichtig is, dat zij niet aantoonde dat ze geen scholing kan krijgen in haar land van herkomst of dat zij een speciale vorm van onderwijs nodig heeft. Deze concrete argumenten van de bestreden beslissing worden door de verzoekende partij niet weerlegd. Ook met het gebrek aan huisvesting en inkomen wordt in de bestreden beslissing in concreto gemotiveerd. In dit verband wordt onder meer gesteld dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij geen tewerkstelling in haar land van herkomst zou

kunnen vinden en er wordt ook gewezen op het “vrijwillig terugkeerprogramma” en de mogelijke bijstand van fedasil en het IOM. Evenmin worden deze concrete elementen van de bestreden beslissing weerlegt. Met haar betoog maakt de verzoekende partij toont zij geen beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan. Voorts kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt voor België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij geen schending aannemelijk van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Evenmin wordt een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het middel lijkt ongegrond.”

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 8 mei 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 24 juni 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 28 april 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“De verzoekende partij stelt te volharden en het niet eens te zijn met de beschikking. Zij meent dat zij de schending van artikel 8 van het EVRM op terechte wijze heeft aangevoerd en wijst erop dat zij in 2009 als minderjarige in België is toegekomen en hier school heeft gelopen, wat een buitengewone omstandigheid uitmaakt, zodat er reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. Gevraagd of zij thans nog school loopt, stelt de advocaat van de verzoekende partij “te vermoeden” dat dit nog steeds het geval is, maar hiervan geen stukken te kunnen voorleggen. De verwerende partij verwijst naar de beschikking.”

2.5. Waar de verzoekende partij stelt dat het feit dat ze hier schoolgelopen heeft op zich een buitengewone omstandigheid is, wijst de Raad erop dat in beschikking van 28 april 2015 uitdrukkelijk gesteld wordt: *“Met betrekking tot het schoollopen wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld dat de verzoekende partij meerderjarig is en niet langer schoolplichtig is, dat zij niet aantoonbaar dat ze geen scholing kan krijgen in haar land van herkomst of dat zij een speciale vorm van onderwijs nodig heeft. Deze concrete argumenten van de bestreden beslissing worden door de verzoekende partij niet weerlegd.”* De Raad wijst erop dat buitengewone omstandigheden zoals voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omstandigheden zijn die het de verzoekende partij bijzonder moeilijk maken om haar

aanvraag in het buitenland in te dienen. Door louter te poneren dat zij in België school gelopen heeft, maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat het feit dat ze hier school gelopen heeft een buitengewone omstandigheid is. Ze toont niet aan waarom dit gegeven het voor haar bijzonder moeilijk maakt om haar aanvraag vanuit haar land van herkomst in te dienen. Voorts wijst de Raad erop dat in de beschikking artikel 8 EVRM uitvoerig werd besproken. Door ter terechtzitting louter te stellen dat ze de schending van artikel 8 EVRM op terecht wijze heeft aangevoerd, zonder in te gaan op de verschillende elementen van artikel 8 EVRM die in de beschikking besproken worden, weerlegt zij *in casu* de beschikking van 28 april 2015 niet.

De Raad laat gelden dat de verzoekende partij bijgevolg met haar pleidooi ter terechtzitting niet aannemelijk maakt dat de beschikking van 28 april 2015 onterecht is.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS